

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/65/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3619010070
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3619010070.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Beáty Javorkovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 29. júla 2019 prejednal odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Partizánske a obžalovaného

M. A.,

nar. XX.X.XXXX v K., bytom C., V. B. XXX/XX, t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby Ilava,

ktoré podali proti rozsudku Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 2T/27/2019 zo dňa 22. mája 2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania prokurátora a obžalovaného zamietajú, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný M. A. uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., pretože v čase od 03.00 h do 03.05 h dňa 27.12.2018 v Partizánskom, na ulici 1. mája, pod vplyvom alkoholu, nereagoval na výzvu hliadky Mestskej polície Partizánske v znení: "Stoj! Zostaň stáť! Mestská polícia!", kde služobný zákrok hliadky, v zmysle § 8 ods. 1 písm. c/ zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii v znení neskorších predpisov, smeroval k zadržaniu jeho osoby ako osoby pristihnutej bezprostredne po spáchaní trestného činu, kde napriek opakovaným výzvam hliadky mestskej polície tieto výzvy neuposlúchol a nasadol do osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia, M.:X., šedej farby a v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa útekom hliadke mestskej polície, naštartoval toto vozidlo a napriek ďalšej výzve, aby zostal stáť sa pohol smerom dopredu, kde sa v tom čase nachádzal policajť Mestskej polície Partizánske P. A., ktorý musel uskočiť z dráhy vozidla vzhľadom k tomu, že toto vozidlo nezastavovalo a smerovalo priamo naňho, pričom ihneď po predmetnom pohybe vozidla bol následne z vozidla vyťahnutý druhým členom hliadky mestskej polície X. B., a to za použitia donucovacích prostriedkov, nakoľko obžalovaný kládol aktívny odpor tým, že sa držal volantu, kde pri predmetnom pohybe motorového vozidla žiadnemu z mestských policajťov neboli obžalovaným spôsobené zranenia, pričom následne bolo zistené, že obžalovaný viedol uvedené motorové vozidlo zn. V. H., M.: X., šedej farby po tom, čo požil alkohol, kedy mu bola dychovou skúškou prístrojom AlcoQuant 6020 plus, sériové číslo: T. dňa 27.12.2018 v čase o 03.42 h nameraná hodnota alkoholu v dychu 0,81 mg/l, teda 1,69 ‰ (promile).

Bol za to odsúdený podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. za použitia §§ 37 písm. m), 38 ods. 4 Tr. zák. k trestu odňatia slobody na 8 mesiacov nepodmienečne, pre výkon ktorého trestu bol zaradený podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zák. s použitím §§ 37 písm. m), 38 ods. 4 Tr. zák. bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti riadenia motorových vozidiel všetkého druhu v cestnej premávke na 5 rokov.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote písomne odvolania prokurátor a obžalovaný.

Prokurátor podal odvolanie proti výroku o vine a treste v neprospech obžalovaného. Podľa názoru prokurátora vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný pod vplyvom alkoholu unikal pred zasahujúcimi príslušníkmi Mestskej polície Partizánske, nereagoval na ich výzvy, aby zostal stáť, pričom po nasadnutí do motorového vozidla sa pohol smerom k príslušníkovi mestskej polície P. A. tak, že tento musel z dráhy vozidla prudko uskočiť aby nedošlo k jeho zraneniu. K zastaveniu útoku obžalovaného došlo iba vďaka zásahu druhého mestského policajta, ktorý páchatela z motorového vozidla vytiahol. Úvaha súdu, že obžalovaný chcel vycúvať z radu stojacich vozidiel, o čom svedčí poloha predných kolies podľa fotodokumentácie, je iba špekuláciou, pretože obžalovaný počas vyťahovania z vozidla kládol aktívny odpor tým, že sa držal volantu, pričom volant nebol pri naštartovanom vozidle zablokovaný, teda ostal tak, ako ho obžalovaný pri svojom aktívnom odpore zanechal. Za špekuláciu považoval prokurátor aj argument súdu týkajúci sa vyradenia rýchlostného stupňa, ktorý obžalovaný s veľkou pravdepodobnosťou vyradil, držiac sa rýchlostnej páky počas aktívneho odporu proti služobnému zákroku. Súd potom nedôvodne v rozpore so skutkovým stavom veci svojvoľne vypustil zo žalovaného skutku právnu kvalifikáciu zločinu útoku na verejného činiteľa, skutok v rozpore s vykonaným dokazovaním upravil, pričom súd toto svoje rozhodnutie oprel iba o výpoveď obžalovaného, nehľadiac na ostatné vykonané dôkazy, ktoré výpoveď obžalovaného vyvracajú. Prokurátor navrhol zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. c), d) Tr. por. s tým, aby odvolací súd postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol o uznaní viny obžalovaného v zhode s obžalobou a o uložení trestu odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby upravenej podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň navrhol obžalovanému uložiť trest zákazu činnosti riadenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu v cestnej premávke vo výmere 5 rokov.

Obžalovaný písomne podal odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu (dve písomné podania). Odvolanie tiež smerovalo proti výroku o vine a treste. Obhajca najprv uviedol, že obžalovaný sa nedal na útek pred policajtm, ale pred osobami, s ktorými mal predtým fyzický konflikt a započul slová o noži, resp. zbrani, čo vyvolalo u neho panickú reakciu. Taktiež žiaden z vykonaných dôkazov nepreukazuje úmysel obžalovaného použiť násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Ďalej obhajca uviedol, že prokurátor nezmenil, resp. neopravil skutkovú vetu v obžalobe a nebolo preukázané, že sa skutok stal tak, ako je uvedený v skutkovej vete obžaloby. Navrhol podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa a postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodnúť podľa § 285 písm. a) Tr. por. o oslobodení obžalovaného spod obžaloby.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach, zotrvali prítomné procesné strany na svojich písomných návrhoch a odvolanie protistrany navrhli podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo a dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaniach vytýkaná žiadna chyba, pričom ani odvolací súd nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

1) K odvolaniu prokurátora z pohľadu vytýkaných chýb, uvádza senát odvolacieho súdu nasledovne. Predovšetkým nemožno prisvedčiť názoru prokurátora v tom, že by výsledky dokazovania na hlavnom pojednávaní, ktoré bolo vykonané v rozsahu navrhovanom prokurátorom, súd vyhodnotil jednostranne, resp. že by prihliadol len na výpoveď obžalovaného. Súd prvého stupňa v písomných dôvodoch rozsudku jednak veľmi podrobne opísal výsledky jednotlivých dôkazov (najmä výsluchy osôb) a následne v rozsudku uviedol svoje skutkové úvahy z tohto dokazovania vyplývajúce. Je nutné prisvedčiť súdu prvého stupňa predovšetkým v tom, že objektívne konanie obžalovaného - „...pohnutie sa s motorovým vozidlom proti zakročujúcemu príslušníkovi mestskej polície...“ bez ďalšieho nemusí zahŕňať aj subjektívnu stránku žalovaného zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 Tr. zák. Okrem vyššie uvedeného konania obžalovaného totiž úmysel obžalovaného násilím pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa z ničoho nevyplýva.

Práve naopak, senát odvolacieho súdu sa stotožnil so skutkovým záverom súdu prvého stupňa v tom, že obžalovaný „utekal, resp. chcel utiecť“ z miesta činu (behom a neskoršie autom), pričom reálne v dôsledku služobného zákroku príslušníkov mestskej polície od tohto útoku „upustil“. Senát odvolacieho súdu pritom dôrazne odmieta vyslovený názor prokurátora v odvolaní v tom, že by niektoré skutkové úvahy a závery súdu boli „špekulatívne“ (úmysel obžalovaného vycúvať a vyradenie rýchlostného stupňa). Aj keby senát odvolacieho súdu odhliadol od konečného postavenia predných kolies motorového vozidla obžalovaného (svedčia inak pre zámer vycúvania z parkovacieho miesta), možno bez akýchkoľvek pochybností uviesť, že k zastaveniu chodu motorového vozidla došlo z vôle obžalovaného, ktorý I. rýchlostný stupeň vyradil do neutrálnej polohy. Jednoznačne o tom svedčí skutková okolnosť v tom, že vozidlo po služobnom zákroku zostalo stáť naštartované, hoci predtým bolo veľmi krátko v pohybe dopredu. Pre iný skutkový záver v tomto smere nepostačuje tvrdenie prokurátora v odvolaní, že veľkou pravdepodobnosťou vyradil obžalovaný rýchlostný stupeň v dôsledku držania sa riadiacej páky počas aktívneho odporu pri služobnom zákroku príslušníkov mestskej polície. Tak, ako ani veľká pravdepodobnosť nepostačuje pre výrok o vine obžalovaného, nepostačuje ani pre čiastkovú skutkovú okolnosť, ak je možný aj jej iný priebeh. Navyiac aj v tomto prípade platí zásada „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“, a preto musí súd vychádzať zo skutkovej okolnosti svedčiacej v prospech obžalovaného.

Pre tento záver pritom významne svedčí najmä výpoveď príslušníka mestskej polície X. B., ktorý uviedol, že keď dobehol k autu, toto sa pohybovalo smerom dopredu, pričom auto zastalo, keď násilu otvoril dvere. Teda v dobe, keď auto zastalo, obžalovaný ešte nebol vyťahovaný „násilím“ z auta, a teda nemohlo až v dôsledku toho dôjsť k „náhodilemu“ vyradeniu rýchlostného stupňa.

Nemožno potom prisvedčiť názoru prokurátora ani v tom, že by tento „svojoľne“ upravil skutok uvedený v obžalobe a v dôsledku toho vypustil právnu kvalifikáciu vyššie uvedeného zločinu. Pre nepreukázanie subjektívnej stránky k tomuto zločinu tak, ako je vyššie uvedená, pritom prakticky svedčí aj výpoveď samotného poškodeného príslušníka mestskej polície P. A., ktorý nevedel uviesť, či sa šofér - obžalovaný v dobe pohnutia autom k nemu, na neho aj „pozeral“.

Len pre úplnosť k tomuto uvádza senát odvolacieho súdu, že k vytiahnutiu obžalovaného z auta nedošlo na základe prekonania jeho „aktívneho“ odporu, ale išlo len o odpor „pasívny“, ktorým bolo silné držanie sa volantu. Z výpovede zakročujúcich príslušníkov mestskej polície nevyplýva, že by obžalovaný sa ešte aj iným spôsobom bránil vytiahnutiu z vozidla.

Senát odvolacieho súdu sa potom stotožnil aj s úpravou skutku uvedeného v obžalobe, keď z vykonaného dokazovania nevyplývalo 1) že by obžalovaný naštartoval auto za účelom útoku na verejného činiteľa; 2) a že by bol z auta vytiahnutý ihneď po vykonaní tohto útoku. Tu je možné prisvedčiť rozhodnutiu súdu prvého stupňa v tom, že na výkon právomoci verejného činiteľa bolo obžalovaným „pôsobené“ len jeho útek. Vypustenie uvedenej právnej kvalifikácie zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák. je preto výsledkom dokazovania a správnych skutkových úvah a zistení súdu prvého stupňa.

2) Ďalej k odvolaniu obžalovaného senát odvolacieho súdu uvádza, že súd rozhodujúci o obžalobe prokurátora je povinný rozhodnúť len o skutku uvedenom v obžalobe (§ 278 ods. 1 Tr. por.), pričom nie je viazaný právnym posúdením skutku uvedenom v obžalobe (§ 278 ods. 3 Tr. por.). Zároveň je súd povinný aj bez návrhu strán upraviť skutok uvedený v obžalobe (samozrejme pri zachovaní totožnosti skutku) tak, aby bol v zhode s vykonaným dokazovaním. Rovnako to platí aj pri zmene právnej kvalifikácie (dokonca pri dodržaní určitých procesných postupov aj v neprospech obžalovaného).

Súd prvého stupňa preto nepochybil, pokiaľ obžalovaného uznal vinným na základe vykonaného dokazovania len z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. Pre takéto rozhodnutie nebol potrebný žiadny procesný úkon prokurátora a takéto rozhodnutie o uznaní viny obžalovaného nemožno ani chápať ako „pomoc“ prokurátorovi.

K výroku o trestoch nebola v odvolaniach osobitne vytyčaná žiadna chyba. Preskúmaním uložených trestov odňatia slobody a zákazu činnosti, odvolací súd zistil, že tieto tresty sú uložené v zhode so zákonnými ustanoveniami uvedenými vo výroku rozsudku súdu prvého stupňa, zároveň sú správne

uložil obžalovanému tresty vo zvýšenej výmere podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. (prevaha priťažujúcich okolností). Senát odvolacieho súdu aj s prihliadnutím na doterajšiu súdnu trestnosť obžalovaného považuje uložené tresty za primerané.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.